

UNIwersYTET GDAŃSKI
Instytut Psychologii

80-309 Gdańsk, ul. Bażyńskiego 4, tel. (58) 523 43 24, [www: psychologia.ug.edu.pl](http://www.psychologia.ug.edu.pl), e-mail: ipug@ug.edu.pl

Gdańsk, dnia 5 lipca 2019r.

dr hab. Maria Kaźmierczak, prof. UG
Zakład Badań nad Rodziną i Jakością Życia
Instytut Psychologii
Uniwersytet Gdański

**Ocena osiągnięcia naukowego oraz dorobku naukowo-badawczego, dydaktycznego
i popularyzatorskiego dr Moniki Wróbel
opracowana w ramach postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia**

Uwagi ogólne

Pani dr Monika Wróbel ukończyła studia magisterskie z psychologii w 2003 roku oraz studia magisterskie z etnologii w 2004 roku na Uniwersytecie Łódzkim. W 2009 roku na Uniwersytecie Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy obroniła rozprawę doktorską pt. „*Psychologiczne wyznaczniki podatności na zarażenie afektywne*” (promotor: prof. Lucyna Golińska). Od początku swojej kariery naukowej jest związana z Instytutem Psychologii Uniwersytetu Łódzkiego, gdzie najpierw pracowała jako asystent, a następnie została zatrudniona jako adiunkt.

Po obronie doktoratu zainteresowania naukowe Habilitantki koncentrują się głównie wokół problematyki transferu emocji lub nastroju. Choć niektóre publikacje Habilitantki można lokować w obszarze psychologii osobowości i różnic indywidualnych lub psychologii pracy, to z pewnością całość wykazu opublikowanych prac naukowych pozwala na umieszczenie recenzowanych dokonań w nurcie psychologii społecznej czy psychologii emocji. Habilitantka prowadzi badania własne dzięki zdobywanym grantom finansowanym przez Narodowe Centrum Nauki lub Uniwersytet Łódzki. Wykazuje współpracę

międzynarodową i wysoką aktywność w zakresie uczestnictwa w konferencjach naukowych. Brała udział w opracowaniu narzędzi badawczych dotyczących zjawisk afektywnych – wykazuje w dorobku publikacje na temat skali do pomiaru afektu pozytywnego i negatywnego czy pracy emocjonalnej. Prowadzi badania o charakterze zarówno eksperymentalnym jak i korelacyjnym.

Ocena zgłoszonego osiągnięcia naukowego (zgodnie z art. 16 ust. 2 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. (z późniejszymi zmianami) o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki)

Jako osiągnięcie naukowe, o którym mowa w art. 16 ust. 2 ustawy dr Monika Wróbel wskazała cykl siedmiu publikacji dotyczących roli kontekstu w zarażaniu i kontrzarażaniu afektywnym. W skład osiągnięcia naukowego wchodzi jednoautorska monografia oraz sześć artykułów naukowych – w tym jedna publikacja jednoautorska, a swój udział w powstanie pozostałych Habilitantka szacuje na 50 - 80%. Cztery z sześciu artykułów naukowych zostały opublikowane w czasopismach z listy JCR, a zakres punktacji przyznanej za włączone w osiągnięcie naukowe artykuły wynosi między 13 a 45 punktów MNiSW. Są to w większości czasopisma z zakresu psychologii społecznej. We wskazanych publikacjach wieloautorskich Habilitantka jest zwykle pierwszą autorką (z wyjątkiem jednego artykułu). Prace zostały opublikowane w latach 2015 – 2019 i ich zasięg międzynarodowy jest potencjalnie szeroki. Cykl publikacji należy ocenić jako tematycznie spójny, a szczególną zaletą recenzowanego osiągnięcia wydaje się dokonywana przez Habilitantkę replikacja badań mających na celu wykazanie znaczenia kontekstu afiliacyjnego w społecznej indukcji afektu. Wszystkie prace odwołują się do określonych ujęć teoretycznych traktujących o zarażaniu afektywnym.

MONOGRAFIA

Monografia zatytułowana „*Zarażanie afektywne. O procesie transferu emocji i nastroju między ludźmi*” (Warszawa: PWN) ma klasyczny układ i składa się z pięciu rozdziałów, z czego cztery mają charakter teoretyczny i stanowią wieloaspektowe wprowadzenie do ostatniego rozdziału, w którym Autorka dokonuje przeglądu badań własnych. Doktor Wróbel łączy klasyczne i dobrze omówione w literaturze psychologicznej zagadnienia związane z zarażaniem afektywnym ze skrupulatną analizą kolejnych mechanizmów transferu stanów afektywnych, ze szczególnym uwzględnieniem afiliacyjnego

kontekstu tego zjawiska. Dr Wróbel odwołuje się do dokonań Hatfield i współpracowników w zakresie omówienia i wyjaśnienia zjawiska transferu stanów afektywnych.

W rozdziałach pierwszym i drugim Autorka prowadzi dyskusję nad istotą samego zjawiska zarażania afektywnego i jego znaczenia dla relacji społecznych. Z uwagi na złożoność omawianej problematyki oraz niejasności czy kontrowersje wokół definicji zarażania afektywnego doceniam starania, jakie podejmuje Autorka w kierunku doprecyzowania stosowanej przez siebie terminologii. Opowiada się, moim zdaniem słusznie, za zasadnością posługiwania się terminami „zarażanie / kontr-zarażanie afektywne” lub „społeczna indukcja afektu”. Interesująco przedstawia różnice między zarażaniem afektywnym a empatią, wychodząc poza perspektywę psychologii społecznej. W rozdziale drugim Autorka koncentruje się na korzystnym dla harmonijnych relacji społecznych znaczeniu zarażania afektywnego. Przywołuje badania prowadzone na grupach i w diadach akcentując rolę lepszej komunikacji związanej ze społeczną indukcją afektu. Jednakże Autorka podkreśla zwłaszcza te korzyści omawianego zjawiska, które usprawniają funkcjonowanie w grupach społecznych, choć w badaniach własnych (rozdział piąty) analizuje aspekt diadyczny. Z uznaniem odnoszę się również do uwzględnienia w przeglądzie badań prowadzonych w kontekście, w którym zarażanie afektywne może stanowić jeden z filarów kształtowania wzajemnych relacji międzyludzkich, m.in. wybrane grupy zawodowe (np. sprzedawcy). Jest to z pewnością wątek wart empirycznego opracowania.

W rozdziałach trzecim i czwartym dr Wróbel koncentruje się na moderatorach zarażania afektywnego – po stronie nadawcy, odbiorcy oraz z uwzględnieniem relacji między nimi. Rozpatrując czynniki leżące po stronie odbiorcy Autorka omawia między innymi opracowaną we własnym współautorstwie Skalę ECS (*Emotional Contagion Scale*; Wróbel i Lundqvist, 2014), łącząc w kolejnych podrozdziałach podatność na zarażanie afektywne z ogólniejszą wrażliwością emocjonalną (m.in. temperamentalna reaktywność emocjonalna) czy wspólnotowością. Po stronie nadawcy akcentuje znaczenie cech ekspresji emocjonalnej. Prowadzony dyskurs wzbogaca jednak przede wszystkim analiza relacyjnych moderatorów zarażania afektywnego. Znaczenie przynależności grupowej, podobieństwa czy bliskości relacji społecznych dla ich przebiegu jest co prawda świetnie opracowane w literaturze przedmiotu, jednak ich rola dla zarażania afektywnego między nadawcą a odbiorcą cieszy się obecnie dużym zainteresowaniem badaczy i w ten nurt naukowych poszukiwań wpisuje się Autorka. Dr Wróbel zwraca przy tym uwagę na pewne wątpliwości pojawiające się w omawianym obszarze a dotyczące możliwości oddziaływania zmiennych relacyjnych nie tylko na siłę ale i na kierunek społecznej indukcji afektu - o różnej jakości (wątek

nieeksplorowany przez Autorkę), czy kwestii znaczenia postawy nadawcy wobec odbiorcy (lubienie).

W rozdziale piątym Autorka klarownie i z odwołaniem do dokonanego przeglądu literatury formułuje swoje założenia badawcze oczekując efektu moderowanej mediacji między zmiennymi niezależnymi (po stronie nadawcy – cechy charakteru, atrakcyjność fizyczna, podobieństwo i bliskość relacji z odbiorcą) a zmienną zależną – społecznie indukowanym afektem. Jako mediator w modelu badawczym określono lubienie a jako moderator – znak ekspresji nadawcy. Zaprezentowane w monografii badania zostały przedstawione w odrębnych publikacjach stanowiących osiągnięcie naukowe dr Moniki Wróbel. Z tej racji zostaną przeze mnie omówione niezależnie. W tym miejscu chcę jednak podkreślić dbałość Autorki o metodologiczną poprawność prowadzonych badań eksperymentalnych i wysiłek włożony m.in. w przygotowanie materiałów eksperymentalnych (emocjonalnie zaraźliwe filmy i zdjęcia). Za pewną słabość zaprezentowanych badań trzeba uznać grupy badane rekrutujące się przede wszystkim z populacji studentów (osoby młode, w większości kobiety), jak również procedurę jednego z eksperymentów prowadzonego drogą internetową.

Z pewnością, przedstawiona do oceny monografia stanowi wartościowe studium na temat zagadnienia zarażania afektywnego i wpisuje się w szerszy nurt teoretycznych analiz i poszukiwań badawczych na temat transferu stanów afektywnych. Skłania również do refleksji na temat praktycznych zastosowań wniosków z przeprowadzonych badań.

ARTYKUŁY

W dwóch pracach we współautorstwie z Klarą Królewską zatytułowanych [1] „Is your mood more contagious if you are likeable? The role of liking in the social induction of affect (opublikowanej w *Polish Psychological Bulletin*) oraz [2] „Czy uśmiech ładnych ludzi jest bardziej zaraźliwy? Atrakcyjność fizyczna jako moderator zarażania afektywnego?” (opublikowanej w czasopiśmie *Psychologia Społeczna*), Habilitantka zajęła się wpływem cech nadawcy – atrakcyjności fizycznej (zastosowano emocjonalnie zaraźliwe zdjęcia) i wspólnotowości/moralności (zastosowano emocjonalnie zaraźliwe filmy) na społeczną indukcję afektu. Autorka wykazała istnienie mediacyjnego efektu lubienia dla dodatniej zależności między wspólnotowością a zarażaniem afektem pozytywnym (moderacyjny efekt znaku ekspresji). Ponadto, osoby badane reagowały zbieżnym afektem wobec osób atrakcyjnych fizycznie. Co ciekawe, do „blokady” społecznej indukcji afektu doszło w przypadku wyrażania radości (a nie smutku) przez osoby o niskiej wspólnotowości lub

nieatrakcyjne fizycznie. Z pewnością należy zastanowić się nad grupami badanymi biorącymi udział w zaprezentowanych eksperymentach. Z pewną ostrożnością należy wyciągać wnioski, również w oparciu o statystyczne tendencje, uzyskane na niewielkiej grupie badanej [1; $N = 80$ studentów, po 20 w każdym z warunków eksperymentalnych], jak również na podstawie internetowego badania licealistów [2], co obok wskazywanych przez autorki ograniczeń pomiaru niektórych zmiennych (ocena lubienia wszystkich 5 nadawców łącznie, badanie 2), mogło wpłynąć na wyniki badania. Warto jednak podkreślić, że autorki są świadome ograniczeń prowadzonych badań, które szczegółowo omawiają.

W kolejnych artykułach zatytułowanych [3] „Do I mirror your mood if we're peas in a pod? Similarity and liking in the social induction of affect” (opublikowanym w *Journal of Social Psychology*), [4] „Do we feel the same way if we think the same way? Shared attitudes and the social induction of affect” (opublikowanym w *Basic and Applied Social Psychology*) oraz [5] „I can see that you're happy but you're not my friend: Relationship closeness and affect contagion” (opublikowanym w *Journal of Social and Personal Relationships*) Habilitantka manipulowała afiliacyjnym kontekstem zarażania afektywnego i wraz z zespołem wykazała, że różnie ujmowane podobieństwo pod względem cech osobowości czy postaw wpływa na lubienie nadawcy, które mediuje zależności tych zmiennych niezależnych ze społeczną indukcją afektu (pozytywnego).

Zaprezentowane w pracach kolejne wyniki badań stanowią rozwinięcie wcześniejszych ustaleń Habilitantki, która otrzymując zbieżne wyniki – zarażamy się radosnym afektem osób w określony sposób nam bliższych – testuje również wpływ na ten efekt samej metody badania. Zastanawia mnie wpływ czynnika płci na otrzymywane rezultaty badań. Tym bardziej, że Autorka odnosi się do kwestii płci w swoich rozważaniach na temat odbiorcy i w publikacjach dotyczących zarażania afektywnego niewchodzących w skład osiągnięcia naukowego wątek płci kilkakrotnie się pojawia. W znakomitej większości eksperymentów opisywanych w tej części recenzji można zaobserwować wyraźną przewagę kobiet w grupach badanych, podczas gdy nadawcą w emocjonalnie zaraźliwych filmach jest mężczyzna. Warto się jednak zastanowić, czy w przypadku analizowanej problematyki czynnik płci nie buduje również afiliacyjnego kontekstu społecznego. W omawianych publikacjach Habilitantka nie testuje wpływu płci na otrzymywane wyniki (zależności między zmiennymi), mimo że wielokrotnie wskazuje na to ograniczenie swoich badań, co pozostawia pewien niedosyt. Autorka wychodzi co prawda poza procedurę zakładającą zastosowanie emocjonalnie zaraźliwych filmów/zdjęć odwołując się do wyobrażeń czy prezentując badanym sylwetkę „brutalnego mordercy”, co jednak wzmaga moje wątpliwości odnośnie

zastosowanej manipulacji. Autorki nie kontrolowały tego, kto pojawia się w wyobrażeniach i jak silnie są one doświadczane, jak również nie analizowały złożoności emocji wobec „mordercy” (ponownie mężczyźni oceniani w większości przez kobiety). Być może również z tej racji nie udało się uzyskać efektu kontrzarazania.

Nieco inną perspektywę analizy omawianej tematyki Habilitantka przedstawiła w pracy [5] inspirowanej procedurą badawczą opracowaną przez Dezechache’a i współpracowników, celem której było zbadanie społecznej indukcji afektu w układzie triadycznym, z jednym z członków w szeregu przekazu afektu pełniącym rolę odbiorcy (afektu nadawcy wirtualnego) i nadawcy (afektu przekazywanego osobie zaznajomionej lub obcej – autorska modyfikacja procedury). Zgodnie z oczekiwaniami, osoby badane (ponownie w większości kobiety; brak różnic płci w poziomie mierzonych zmiennych) silniej zarażały się radością oglądanego na filmie mężczyzny, którą przekazywały osobie znajomej. Mam wątpliwości co do celowości szacowania bliskości w relacji z osobą nieznaną przy pomocy zastosowanego narzędzia opierającego się na stwierdzeniach dotyczących chęci wspólnego spędzania czasu czy wykonywania wspólnych aktywności. Wydaje się, że wystarczyłaby prostsza miara oceny stopnia znajomości nadawcy (czy lubienia lub siły relacji, jak w przywoływanych w artykule badaniach Daniela N. McIntosha) tym bardziej, że Habilitantka wskazała na typ relacji jako podstawowy dla szacowania bliskości, a samo nasilenie bliskości nie było brane pod uwagę w przypadku par znajomych. Z pewnością jednak raportowane w artykule badanie ukazuje potrzebę prowadzenia analiz w diadach bliskich sobie osób, gdzie zarażanie afektywnie ma szczególną wartość, np. w związkach intymnych czy w relacjach rodzinnych. A zatem Autorka ujęła w szeregu swoich badań eksperymentalnych aspekt rzeczywistych relacji międzyludzkich, co należy docenić.

Zaprezentowane badania stanowią dobrze zaplanowany szereg eksperymentów analizujących różne aspekty oddziaływania afiliacyjnego kontekstu na społeczną indukcję afektu.

Ciekawym rozwinięciem zaprezentowanych w powyższych artykułach tez i wyników badań jest teoretyczny wywód przedstawiony w artykule zatytułowanym „Broadening the perspective on emotional contagion and emotional mimicry: The correction hypothesis” opublikowanym w *Perspectives on Psychological Science*. Odwołując się do kontekstowych modeli mimikry emocjonalnej oraz znaczenia procesów refleksyjnych i automatycznych dla zarażania afektywnego autorzy (współautorstwo z Kamilem K. Imbirem) proponują hipotezę korekty, która ma za zadanie wyjaśnić przyczyny zachodzenia lub blokowania społecznej indukcji emocjonalnej w oparciu o oceny społeczne (afiliacyjny – nieafiliacyjny kontekst). Autorzy powołują się na bogaty przegląd literatury przedmiotu, zarówno na klasyczne jak i

współczesne doniesienia. W konsekwencji, postulują istnienie mechanizmu automatycznej lub kontrolowanej korekty doświadczanego afektu, przy minimalnym choćby zaangażowaniu procesów refleksyjnych. Niniejszy artykuł w sposób klarowny i wieloaspektowy wpisuje się w dyskusję nad mechanizmami zarażania i kontrzarażania afektywnego, stanowiąc udaną propozycję opisu i wyjaśnienia znaczenia społecznego kontekstu dla wspomnianych zjawisk. Uważam więc, że należy ocenić tę pracę jako innowacyjną w kontekście całego cyklu publikacji stanowiących osiągnięcie naukowe Habilitantki.

Podsumowując, cykl publikacji wskazanych jako osiągnięcie naukowe cechuje wysoka spójność. Przedstawione teoretyczne tezy i przeprowadzone badania mają charakter oryginalny i stanowią znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej. Moja ocena osiągnięcia naukowego dr Moniki Wróbel jest pozytywna.

Ocena pozostałego dorobku naukowego Habilitantki

Doktor Monika Wróbel grupuje swoją aktywność naukowo-publikacyjną w pięć obszarów zainteresowań naukowych:

- 1) Podmiotowe uwarunkowania podatności na zarażanie afektywne (5 publikacji).
- 2) Pomiar emocji i nastroju (4 publikacje, w tym hasła w encyklopedii).
- 3) Rozpoznawanie ekspresji emocjonalnych (2 publikacje).
- 4) Emocje w kontekście zawodowym (6 publikacji).
- 5) Rola emocji w percepcji humoru dyskredytującego (1 publikacja w druku) – ten wątek badawczy Habilitantka dopiero podejmuje, a zatem trudno go uznać za większy obszar działalności naukowej.

Poza publikacjami zgłoszonymi jako osiągnięcie naukowe dorobek naukowy dr Wróbel po uzyskaniu stopnia doktora obejmuje: 7 publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się na listach JCR (IF 0,27 – 1,98; 9 – 35 punktów MNiSW) oraz 1 z listy ERIH+; 8 artykułów w recenzowanych czasopismach krajowych w języku polskim (7) lub angielskim (4 – 13 punktów MNiSW); 2 opracowania haseł w encyklopedii (*Encyclopedia of Personality and Individual Differences*) oraz 2 rozdziały w pracach zbiorowych w języku polskim. W przypadku prac wieloautorskich Habilitantka szacuje swój udział w ich przygotowanie na 10-70%.

Wskaźniki bibliometryczne:

Sumaryczny Impact Factor według listy JCR, zgodnie z rokiem opublikowania: 22,79.

Liczba cytowań publikacji według bazy Web of Science (WoS): 34.

Indeks Hirscha według bazy - WoS: 4; Scopus: 4.

Dorobek dr Wróbel jest bogaty, a wskaźniki oddziaływania prac są zadawalające - z uwagi na to, że artykuły w czasopismach z listy JCR były w większości opublikowane niedawno, to ich cytowalność z pewnością wzrośnie. Należy ponadto uznać, że dorobek publikacyjny Habilitantki, choć może ilościowo nie imponujący, to w aspekcie jakościowym zasługuje na wysoką ocenę.

W ramach poszukiwań podmiotowych wyznaczników zarażania afektywnego Habilitantka, m.in. we współpracy z Anną Czarną, potwierdziła powiązania pomiędzy narcyzmem a zarażaniem afektywnym nie tylko w badaniu korelacyjnym ale i eksperymentalnie, co stanowi istotne uzupełnienie i rozszerzenie wcześniejszych konkluzji innych badaczy wskazujących na ujemne powiązania narcyzmu i inteligencji emocjonalnej czy empatii (artykuł opublikowany w *Social Psychological and Personality Science*). Zaproponowana adaptacja skali do pomiaru podatności na zarażanie afektywne (współautorstwo z Larsem-Olovem Lundqvistem) również stanowi ciekawą propozycję analizy omawianego zjawiska z perspektywy psychologii różnic indywidualnych, z udziałem większej grupy badanej (artykuł opublikowany w *Current Issues in Personality Psychology*). Ponadto, należy docenić dwie publikacje, których Habilitantka jest współautorką, a które łączą teoretyczne wywody na temat różnych aspektów pomiaru afektu (obszar drugi zainteresowań naukowych) z prezentacją procesu adaptacji narzędzi badawczych - czy to mierzącego afekt utajony (artykuł opublikowany w *European Journal of Psychological Assessment*), czy też tworzonego na grupie badanej stanowiącej wyzwanie dla badacza - dzieci, uczniów szkół podstawowych (artykuł opublikowany w *Journal of Psychopathology and Behavioral Assessment*).

Chciałabym również podkreślić wartość publikacji Habilitantki na temat wyczerpania emocjonalnego i pracy emocjonalnej, prezentujących wyniki badań z udziałem grup badanych innych niż studenckie (badania wśród nauczycieli opublikowane w *Psychologii Społecznej* i w *International Journal of Occupational Medicine and Environmental Health* oraz wśród przedstawicieli różnych zawodów, opublikowane w *Medycynie Pracy*). Tego typu publikacje mogą mieć szczególny walor aplikacyjny i wyjaśniać m.in. obniżoną efektywność pracy

niektórych przedstawicieli zawodów, których wykonywanie opiera się na dobrych relacjach międzyludzkich.

Warto następnie podkreślić aktywność Habilitantki w obszarze kierowania projektami badawczymi. Dwukrotnie zdobyła finansowanie z Narodowego Centrum Nauki (w ramach konkursu SONATA BIS 7 i SONATA 4) oraz trzykrotnie z Uniwersytetu Łódzkiego. Wszystkie zdobyte granty ściśle wiążą się z omówioną powyżej tematyką publikacji dr Wróbel. Pełniła również funkcję głównego wykonawcy w grantie finansowanym przez MNiSW a kierowanym przez prof. B. Dudka.

Habilitantka przejawia wysoką aktywność w zakresie uczestnictwa w konferencjach naukowych. Dr Wróbel wykazała 45 referatów i plakatów prezentowanych na międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych. Tematyka wystąpień była spójna z tematyką wykazanych w dorobku publikacji. Doktor Monika Wróbel otrzymała 8 nagród i wyróżnień za działalność naukową (4 Nagrody I lub III stopnia Rektora Uniwersytetu Łódzkiego, Nagroda im. Solomona Ascha za najlepszy artykuł opublikowany przez młodego badacza w Psychologii Społecznej, dwie nagrody za najlepsze plakaty na krajowych konferencjach oraz nominacja do Nagrody Teofrasta).

Podsumowując, dorobek dr Moniki Wróbel oceniam pozytywnie, jako w zupełności spełniający kryteria habilitacyjne.

Ocena osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzatorskich

Istotnym dopełnieniem aktywności naukowej Habilitantki jest jej działalność organizacyjna i dydaktyczna. Współorganizowała krajowe konferencje naukowe (6) oraz sympozja naukowe (2). Dr Wróbel dokumentuje udział w międzynarodowych projektach badawczych i jest członkiem 5 stowarzyszeń naukowych oraz Komitetu Psychologii Polskiej Akademii Nauk. W kontekście popularyzacji nauki za szczególnie wartościową należy też uznać działalność Habilitantki jako *Section Editor* w *Encyclopedia of Personality and Individual Differences*. Jest też niezwykle aktywna w zakresie recenzowania publikacji w czasopismach międzynarodowych i krajowych, co jest kolejnym dowodem na jej ogromne zaangażowanie jako badaczki społecznej w funkcjonowanie nauki.

Dr Wróbel jest wykładowcą Uniwersytetu Łódzkiego, gdzie prowadzi liczne zajęcia dydaktyczne w formie wykładów i ćwiczeń z zakresu psychologii społecznej, psychologii różnic indywidualnych, psychologii osobowości czy psychologii międzykulturowej. Zajęcia

skierowane są do słuchaczy studiów magisterskich, doktoranckich i podyplomowych. Habilitantka była promotorką 35 prac magisterskich w Instytucie Psychologii UŁ. Pełni/ła również funkcję promotora pomocniczego w 2 przewodach doktorskich - dr Anny Juskiewicz (rok mianowania 2017) oraz mgr Klary Królewak (rok mianowania 2016), tematycznie związanych ze społeczną indukcją afektu. Dr Wróbel przejawia również dużą aktywność w obszarze popularyzacji nauki, prowadząc wykłady i warsztaty skierowane m.in. do uczniów.

Podsumowanie i ostateczna konkluzja

Szczegółowa analiza osiągnięcia naukowego i całokształtu dorobku dr Wróbel pozwala uznać Habilitantkę za sprawną badaczkę wykazującą się dużą aktywnością naukową, ale również organizacyjną, dydaktyczną i popularyzatorską. Przedstawiony do recenzji dorobek naukowy świadczy o dojrzałości naukowej, spójnych zainteresowaniach i konsekwencji badawczej Habilitantki. W mojej ocenie osiągnięcia naukowe dr Moniki Wróbel po uzyskaniu stopnia doktora stanowią znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej.

Z tej racji uważam, że główne osiągnięcie naukowe, wskazane przez Habilitantkę zgodnie z art. 16 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. (z późniejszymi zmianami) o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz dorobek dr Moniki Wróbel po otrzymaniu stopnia naukowego doktora, oceniony na podstawie kryteriów zawartych w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r., w odniesieniu do obszaru nauk społecznych, spełnia wymogi ustawowe stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego. Tym samym wnioskuję o dopuszczenie dr Moniki Wróbel do dalszych kroków postępowania habilitacyjnego.

Urosz Kosiński